

๒๑

ห น ท ำ ง

สั ธิ ธรรม ก ำ ย

คุณ่อนวเสฐฐะ ค่ำว่า ธรรมกายก็ดี

ค่ำว่า พรหมกายก็ดี

ค่ำว่า ธรรมกุต ก็ดี

หรือค่ำว่า พรหมกุตก็ดี เป็นชื่อของพระตถาคต

หนทางสู่ธรรมกาย

๒๒๐

การเข้าถึงพระธรรมกายเป็นเป้าหมายของชีวิตทุกๆ ชีวิต ถ้าทุกคนตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างจริงจัง เอาชีวิตเป็นเดิมพัน ประกอบความเพียรอย่างกลั่นกล้ำที่เรียกว่า จาตุรงควิริยะ คือเนื้อเลือดจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่หนัง เอ็นกระดูกข้างมัน ถ้าเข้าไม่ถึงธรรมกายเป็นยอมตาย ตั้งใจ อย่างนี้โดยเอาชีวิตเป็นเดิมพันต้องเข้าถึงกันได้ทุกคน เพราะ ธรรมกายมีอยู่ในตัวของทุกๆ คนแล้ว เป็นของมีจริง ดิจจริง เข้าถึงแล้วท่านจะเป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างแท้จริง ช่วยให้เรา ปลอดภัยจากทุกข์ในอบาย จะมีสุคติเป็นที่ไปอย่างเดียว ดังนั้น การปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกาย จึงเป็นเป้าหมาย หลักของมวลมนุษยชาติ

*มีวาระพระบาลีกล่าวไว้ใน อัครคัมภีร์ว่า

“ตถาคตสฺส เทตฺ วาเสฏฺฐา อธิวณฺโณ ฐมฺมกาโย อิติปิ
พฺรหฺมกาโย อิติปิ ฐมฺมภุโต อิติปิ พฺรหฺมภุโต อิติปิ

ดูก่อนวาเสฏฐะและภารทวาชะ คำว่า ธรรมกายก็ดี คำว่า พรหมกายก็ดี คำว่า ธรรมภูตก็ดี หรือคำว่า พรหมภูตก็ดี เป็นชื่อของพระตถาคต”

หนทางสู่ธรรมกาย

๒๒๑

คำว่า ธรรมกาย มีปรากฏอยู่ในศูนย์กลางกายของมนุษย์ทุกคนในโลก เป็นกายตรัสรู้ธรรม รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในธรรมะ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นร์ กายอื่นนั้นไม่อาจที่จะแทงทะลุได้หมด เพราะว่ายังเป็นกายที่ติดอยู่ในภพ ข้องอยู่ในภพ เหมือนกบอยู่ในกะลาครอบ ไม่ได้ออกไปนอกภพ กายอื่นที่เรียกว่าชั้น ๕ นั้น คือ กายมนุษย์หยาบ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายพรหม และกายอรุปรหม ที่ซ้อนกันอยู่ภายใน เป็นกายที่อยู่ในภพทั้งสาม ในกามภพ รูปภพ อรูปภพ จึงไม่อาจจะแทงตลอดในธรรมทั้งปวงได้ กายธรรมนี้จึงเป็นหลักของชีวิต หลักของพระพุทธศาสนา เป็นตัวพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง

คำสอนทั้งหลาย หลังไหลออกมาจากธรรมกายของพระผู้มีพระภาคเจ้า ที่พระองค์ได้เข้าถึงธรรมกายแล้ว คำสอนทั้งหลายจึงปรากฏเกิดขึ้น ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เมื่อพระองค์ได้ทรงศึกษาจากครูต่างๆ ตั้งแต่ครูอาฬารดาบสและอุทกดาบส ก็ไม่ได้พบความจริงดังเช่นที่พระองค์พบด้วยธรรมกาย เพราะฉะนั้นความรู้ทั้งหลายจึงหลังไหลออกมาจากพระธรรมกายของพระองค์ เมื่อรู้แล้วเห็นแล้ว ก็เกิดพระมหากรุณาธิคุณอยากจะสั่งสอนสัตว์โลกให้รู้แจ้งเห็นจริงเช่นเดียวกับพระองค์บ้าง จะได้เข้าถึงความสุขอันเป็นอมตะ จึงทรงแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกทั้งหลายให้เข้าถึงธรรมกายด้วยวิธีการปฏิบัติ ที่เราเรียกว่า

หนทางสู่ธรรมกาย

๒๒๒

มัชฌิมาปฏิปทา หนทางสายกลางอันประกอบไปด้วยสัมมาทิฐิ เป็นเบื้องต้น สัมมาสมาธิเป็นเบื้องปลาย ให้ประกอบการดำรงชีวิตในโลกนี้ด้วยสัมมาทิฐิเรื่อยมา จนกระทั่งถึงการทำสัมมาสมาธิ คือฝึกใจให้หยุดนิ่งอยู่ภายในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เมื่อฝึกปฏิบัติถูกส่วนเข้า ไม่ช้าจะพบหนทางที่จะเข้าถึงธรรมกาย ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นที่สุดของลม เมื่อเรากำหนดไป สติจับลมให้หยุดนิ่งได้จนมีอาการเหมือนเราไม่ได้หายใจ พอถึงขั้นตอนนี้บางท่านก็ตกใจ นึกว่าหมดลม แต่ที่จริงลมหยุด มีอาการคล้ายไม่ได้หายใจ เมื่อลมหยุดใจก็หยุด เมื่อใจหยุดดวงธรรมก็เกิดเป็นดวงใสบริสุทธิ์เกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกาย ที่เรียกว่าปฐมมรรคนั่นเอง ถ้าหากดำเนินจิตต่อไปเข้าสู่กลางปฐมมรรคนั้น ไม่ช้าจะพบหนทางสว่างเข้าไปเรื่อยๆ และพบกายในกายเข้าไปตามลำดับ จนกระทั่งเข้าถึงธรรมกาย

แต่ว่าในการปฏิบัติจริงๆ นั้น บางครั้งผู้ปฏิบัติไม่ได้รับคำแนะนำที่ถูกต้อง เมื่อพบดวงสว่างแล้วก็ถูกแนะนำให้วางเฉย ไม่ให้สนใจ หรือบางทีก็ให้ละเลยเสีย แนะนำให้เห็นว่านิมิตเป็นสิ่งที่ไม่ควรยึด เป็นการติดนิมิต แล้วหันมาพิจารณาถึงความไม่เที่ยงที่เกิดขึ้นในสรรพธรรมทั้งหลาย จนกระทั่งมีความรู้สึก ว่าใจสะอาด ปล่อยวาง วางเปล่า จากอารมณ์ทั้งมวล มีความสุขสงบนิ่งอยู่ภายใน ปฏิบัติอย่างนี้บ่อยๆ ใจก็เกิดความคุ้นกับ

หนทางสู่ธรรมกาย

๒๒๓

ความสงบนี้แล้วไม่ไปไหนติดอยู่กับที่ แต่ว่ามีความรู้สึกเป็นสุข อยู่ภายใน คล้ายกับไม่ติดอะไรเลยในโลก ไม่ติดกิเลสอาสวะ สังโยชน์เบื้องต่ำเบื้องสูง แล้วก็เหมาเข้าใจผิดว่านั่นคือที่สุดแห่ง กองทุกข์ การปฏิบัติอย่างนี้มีมาก เป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อการ เข้าถึงธรรมกาย

อันที่จริงนิมิตที่ควรยึดไว้นั้นก็มีอยู่และนิมิตที่ไม่ควรยึดไว้ ก็มี นิมิตใดที่เลื่อนลอยหลุดออกจากศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ถือเป็นนิมิตเลื่อนลอยไม่ใช่ของจริงทั้งสิ้น แต่สิ่งที่เป็นจริงนั้น จะเกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกายที่เดียว เราจะทราบได้เมื่อเรามี ประสบการณ์ ๒ ด้าน คือประสบการณ์ที่ใจหลุดจากศูนย์กลาง กายฐานที่ ๗ และประสบการณ์ที่ใจเราหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกาย เมื่อเรามีประสบการณ์ ๒ ด้าน เราจึงจะแยกออกได้ว่า สิ่งใดที่ เรียกว่าเทียม สิ่งใดที่เรียกว่าแท้ เพราะฉะนั้นการปฏิบัติธรรม จะแนะนำโดยผู้ที่มีความรู้จำอย่างเดียวก็นำไม่ได้ จำตำรับตำรา ท่องได้คล่องปากจำได้ขึ้นใจ แล้วเอามาแนะนำกัน เหมือนคน ตาบอดจูงคนตาดี ซึ่งเป็นไปไม่ได้ จะต้องได้ผู้แนะนำที่รู้แจ้ง เห็นแจ้งแทงตลอดในเส้นทางสายกลางสายนี้

ดังนั้นหนทางที่จะเข้าถึงธรรมกายจึงมีทางเดียวที่เรียกว่า เอกายนมรรค แต่วิธีการเข้าถึงศูนย์กลางกายนั้นมาได้หลายสิบวิธี ดังกล่าวแล้ว เมื่อเราทราบอย่างนี้เราจะได้ปฏิบัติให้ถูกวิธี วางใจ

หนทางสู่ธรรมกาย

๒๒๔

ของเราให้ถูกทีแล้วเราจะสมปรารถนา แต่พวกเราทั้งหลาย นับว่าเป็นผู้มีบุญมากอันประเสริฐเกิดมาแล้วได้รู้ว่าศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นต้นแหล่งแห่งความสุขความบริสุทธิ์ จุดเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การเข้าถึงธรรมกายภายใน แล้วยังทราบว่าคุณสุขนั้นมันเป็นอย่างไร อยู่ตรงไหน และจะเข้าถึงด้วยวิธีการอย่างไร นับว่าได้มาพบเส้นทางลัดสู่อายตณนิพพาน ธรรมกายเป็นหลักของชีวิตทุกๆ คนในโลกที่เราควรจะได้ใส่ใจ เกิดมาทั้งทีควรจะทำให้ชีวิตให้ประสบความสำเร็จ

ความสำเร็จของชีวิตที่แท้จริง ดัดลั่นกันที่การเข้าถึงความสุขอันเป็นอมตะ ที่มีอยู่ในธรรมกายเท่านั้น ไม่ได้หมายถึงผู้ที่สมบุญในลาภ ยศ สรรเสริญ ซึ่งไม่เคยรู้จักกับความสุขที่แท้จริงว่าเป็นอย่างไร เป็นความสุขที่ไม่จีรัง ไม่ใช่ของแท้จริง ส่วนธรรมกายคือของจริง เป็นตัวตนที่แท้จริง เป็นสิ่งที่เราควรยึดถือไว้ ฉะนั้นเกิดมาภพชาติหนึ่ง เมื่อได้ยินได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับธรรมกายแล้ว ก็ควรตั้งใจหมั่นปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้

